

TRENTON LEE STEWART

TRENTON LEE STEWART

napísal aj túto knihu:

Benediktova tajomná spoločnosť –
prvé príbehy Reynyho, Kate, Pelendreka a Anti.

RISKANTNÁ VÝPRAVA BENEDIKTOVEJ TAJOMNEJ SPOLOČNOSTI

Napísal Trenton Lee Stewart
Ilustrovala Diana Sudyka

slovart

Copyright © 2008 by Trenton Lee Stewart
Illustration copyright © 2008 by Diana Sudyka
Translation © Diana Ghaniová 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0800-6

Pre Fletchera
T. L. S

Ľďakovania

Rád by som sa poďakoval mnohým priateľom a rodin-
ným príslušníkom, ktorí ma podporovali pri práci
(mám šťastie na vynikajúcich novinárov a agentov),
rovnako ako kníhkupcom, knihovníkom, učiteľom
a najmä čitateľom, ktorí tak vrúcne privítali *Benediktovu*
tajomnú spoločnosť. Ďakujem Paulovi Galvinovi
za *Iberské dobrodružstvo*, Tracie Stewartovej
za *Tajomstvá Holandanov*, Kenovi a Marianne
Estesovcom za *Lásku a korytnačku* a každému
na pätnástom poschodí – za všetko.

Obsah

<i>Listy písané citrónovou šťavou a veľké sklamanie</i>	9
<i>Oneskorené varovanie</i>	24
<i>Za sklom alebo okná, nie zrkadlá</i>	39
<i>Znovuzídenie spoločnosti</i>	51
<i>Začiatok výpravy</i>	65
<i>Podvody a polopravdy</i>	80
<i>Nadutci, piráti a technické problémy</i>	94
<i>Význam počasia</i>	115
<i>Inštrukcie, spomienky a nesplatené dlhy</i>	131
<i>Striga a podozrivý dar</i>	142
<i>Čudný rozhovor a šikovné prestrojenie</i>	159
<i>Sľuby a záchrana</i>	175
<i>Listiny s informáciami o súmračníku</i>	188
<i>Telefonát, peniaze a osudná obálka</i>	206
<i>Chytení</i>	222
<i>Väzeň v lodenici</i>	237
<i>Chodte za vetrom</i>	252

<i>Súmrak pred západom slnka</i>	264
<i>Stráže na sýpke</i>	280
<i>Sladké sny a iné falošné nádeje</i>	289
<i>Pandorina skrinka alebo Čo radšej neotvárať</i>	302
<i>Pat v úkryte</i>	319
<i>Jaskyňa navrchu hory</i>	330
<i>Starí priatelia a noví nepriatelia</i>	348
<i>Čo žiari v temnote</i>	370
<i>Ospravedlnenie, vysvetlenie a ďalšie fajny veci</i>	384

V jedno pekné septembrové ráno, keď väčšina detí sedela v škole a trápila sa so zlomkami a s desatinnými číslami, kráčal Reyny Maldún po prašnej ceste. Reyny vyzeral veľmi obyčajne – mal obyčajné hnedé vlasy a oči, nebol ani vysoký, ani nízky, nos mal v normálnej vzdialenosti od uší a tak ďalej – a bol celkom sám. Okrem sokola, čo sa vznášal vysoko nad cestou, a zopár škovránkov skackajúcich po poliach, nebolo nablízku ani živej duše.

Bežný okoloidúci by isto usúdil, že Reyny sa stratil a je ďaleko od domova. Spolovice by to aj bola pravda. Reynymu pripadala celá táto situácia strašne smiešna, lebo všetko sa krútilo okolo všelijakých polovic. Odtiaľto by mu to domov, na predmestie Kamenného mesta, trvalo pol dňa cesty autom, od najbližšieho mestečka ho delilo pol kilometra, a podľa muža, ktorého sa opýtal na cestu, mu do cieľa chýbalo pol kilometra. No najdôležitejšie bolo, že už pol roka nevidel svojich troch najlepších kamarátov.

Reyny prižmúril oči pred slnkom. Prašná cesta sa pred ním dvíhala do kopca, presne ako vravel neznámy muž. Za kopcom mala byť farma a na nej Kate Wedrólová.

Reyny pridol do kroku, až sa za ním zaprášilo. Už o chvíľu uvidí Kate! A Pelendreka Washingtona – ten mal prísť večer. Zajtra sa všetci odvezú do Kamenného mesta a stretnú sa s Anamarie Antikontrovou, ale čo už. Tešil sa ešte aj na to, ako ho bude Anti urážať v rýmoch. Je síce bezočivá a navyše geniálna, ale zároveň jedna z jeho ozajstných priateľiek. Anamarie, Kate a Pelendrek mu boli ako rodina. No a čo, že sa spoznali iba pred rokom. Ich priateľstvo vzniklo za mimoriadnych okolností.

Reyny sa rozbehol.

O pár minút už stál na vrchole kopca, rukami sa zapieral do kolien a lapal po dychu. Neudržel krok so svojím nadšením. Bolo mu do smiechu. Koniec koncov, nie je predsa Kate, ktorá by zvládla utekať hádam aj celou cestou a vôbec by sa pritom nespotila. Ani keby šla po rukách. Reyny nevynikal v pohybových aktivitách, a tak mu neostávalo iné, iba si pri pohľade na farmu utierať čelo.

Takže tu býva Kate: v skromnom farmárskom domčeku so stodolou, s malým bielym kurníkom, s ohradou plnou kôz a oviec a so šírymi pastvinami. Na dvore parkoval starý nákladník. Na druhej strane cesty sa do diaľav ťahal sad – na niekoľkých stromoch svietili červené jablká, no ostatné ovocie ešte nedozrelo a takmer ho nebolo vidieť. *Na farme je ešte veľa práce*, napísala mu Kate v jednom z listov. Viac mu veru neprezradila. Nikdy nenapísala veľa, no jej listy boli vždy veselé – niekedy sa čudoval, či len jemu chýbajú kamaráti.

Vykročil dolu kopcom a z farmy k nemu doľahlo zvonenie. S nádejou sa poobzeral, či nezbadá Kate, ale všade boli iba ovce a kozy pomaly sa trúsiace z ohrady. Bránka bola otvorená asi preto, aby mohli hocikedy vyjsť na pastvinu. Reyny prekvapene zastal. Prisahal by, že posledná koza sa obrátila a bránku za sebou pekne zatvorila.

Zachmúril sa. Tá svedomitá koza nebola prvá čudná vec, čo dnes videl. Pripomenula mu niečo iné, čomu doteraz nevenoval pozornosť, lebo sa už svojich kamarátov nevedel dočkať. Reyny si zaclonil oči a pozrel na oblohu. Nízko nad zemou ešte stále lietal sokol, ktorého si všimol už skôr. Zdola bolo ľahké rozoznať jeho typicky sfarbenú hlavu – akoby mal čiernu kapucňu a dlhé bokombrady. Reyny toho nevedel o vtákoch veľa – hoci vedel viac než väčšina ľudí –, no zdalo sa mu, že je to sokol ťahovavý. A tie boli v tomto ročnom období veľkou vzácnosťou.

Uškrnul sa a pridal do kroku. Niečo sa tu deje a nevedel sa dočkať, kedy zistí, o čo ide.

Stodolu mal po ceste skôr ako dom. Reyny do nej pre istotu nakukol, či nezbadá Kate. Po chvíli sa mu v prítmí prispôbil

zrak a zazrel známe svetlé vlasy stiahnuté do chvosta, široké plecía a červené vedierko. Hneď mu bolo jasné, že je to Kate. Stála k nemu chrbtom s rukami v bok a dívala sa na stenu oproti. Chcel sa k nej prikradnúť, ale rýchlo si to rozmyslel. Zakrádať sa ku Kate nie je najlepší nápad. Okrem toho ju nechcel rušiť – zrejme sa na niečo sústredila, lebo ešte stále civela pred seba. Reyny na stene stodoly nezbadal nič čudné. Možno premýšľa, čo by si ešte mohla vložiť do vedierka.

Zrazu sa Kate zohla a rozkašľala, vzápätí vyprskla a začala sa dusiť, pričom vydávala príšerné zvuky. *Čo sa jej stalo?* Reyny jej chcel utekať na pomoc, no vtom sa vystrela, znechutene vykrikla a dupla nohou. „Zasa!“ povzdychla si, potom sa obrátila a zbadala Reynyho.

„Netuším, čo to malo znamenať,“ ozval sa, „ale mne to bude pripadať smiešne určite.“

„Reyny!“

Kate sa k nemu rozbehla, modré oči jej od radosti žiarili. Reyny rozťahal ruky, ale rýchlo to oľutoval. Katino objatie na privítanie pripomínalo skôr útok ragbistu – keď sa obaja zvalili na zem, Reynymu až vyrazilo dych.

„Práve si prišiel?“ vyhrkla natešene a kľakla si na kolená. „Kde je slečna Perumalová s mamou? Prečo ti to trvalo tak dlho? Mal si prísť už včera! Overila som si to v liste, aby som si bola istá.“

Reynyho zaplavila úzkosť, čo sa vždy dostaví s vyrazeným dychom, ale aj tak sa pokúšal o úsmev. Nechcel vyzeráť ako ryba na suchu, ale dokázal iba hýbať perami. Nevydal ani hláska.

„Nemáš slov, Reyny?“ zasmiala sa Kate, vytiahla ho na nohy

a začala ho silnými buchátmi oprašovať. „Aj ja sa veľmi teším, a nielen na veľké prekvapenie pána Benedikta. Teším sa, že zas budeme spolu! Ani netušíš, aká som bola sklamaná, keď si sa včera neukázal.“

Reyny konečne nabral dych a odstúpil, aby naňho Kate nedoťahla. „A nebola si sama. Pokazilo sa nám auto, museli sme volať odtahovku a prespať v moteli.“

„V moteli v meste?“ vyhrkla Kate. „Škoda, že sme o tom nevedeli! Mohli sme po vás prísť na nákladiaku.“

„Zavolali by sme, ale keďže nemáte telefón...“

Kate si vzdychla. „Mlineste a tie jeho pravidlá! Lúbim ho, ale niekedy trvá na takých...“

„Nuž, nevydržal som čakať, kým nám opravia auto,“ zasmial sa Reyny. „Požiadal som teda Ammu...“ tak Reyny volal slečnu Perumalovú, bývalú učiteľku, ktorá si ho nedávno adoptovala, „aby ma pustila samého, automechanik mi ukázal cestu, a som tu. Amma a Pati prídu, len čo bude auto v poriadku.“

Kate chytila Reynyho za ruku a zvrátila tvár – čo bolo dosť nezvyčajné, lebo ju len málokedy niečo trápilo. „Je to auto dosť veľké pre nás trochu? Zmestíme sa doň aj so slečnou Perumalovou, jej mamou a všetkou batožinou? Prídu síce aj Pelendrekovi rodičia, ale tí majú iba také maličké autíčko. Nevieť si predstaviť, že jeden z nás strávi šesť hodín bez ostatných, veď sme sa nevideli šesť mesiacov!“

„Požičali sme si kombi, takže je v ňom dosť miesta. A teraz počúvaj,“ Reyny zdvihol ruku, aby zastavil príval Katiných slov, „skôr ako odbočíme od témy, nepovieš mi, čo si práve robila? Taký zvuk som naposledy počul, keď mačka v sirotinci vykašliavala chlpy.“

„Ále... Cvičím sa v dávení rôznych predmetov, ale je to ťažšie, ako sa zdá.“ Keď videla, ako zhrozene sa Reyny tvári, rýchlo dodala: „Je to starý kúzelnícky trik. Houdini a všetci ostatní to vedeli – prehltnú nejaký paklúč a neskôr ho stahovaním a rozťahovaním svalov v hrdle vyvrátili. O tú vec, čo prehltnáš, si priviažeš nitku, aby si ju v prípade potreby mohol vytiahnuť. Najprv som to tak robila aj ja, ale potom som si povedala, že to zvládnem aj bez nej. Žiaľ, zatiaľ sa mi nedarí.“

„Takže som mal pravdu,“ povedal Reyny. „Je to smiešne. Ale nie je to aj nebezpečné?“

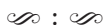
Kate stisla pery a zamyslela sa. Asi jej to predtým vôbec nezapadlo. Nebezpečenstvo ju nikdy ktovieako netrápilo. Nakoniec s vážnou tvárou dodala: „Asi to nie je *veľmi* bezpečné, ale radšej to neskúšaj.“

Reyny sa rozosmial, lebo nič by ho neprinútilo skúšať čosi také, no po chvíli tiež zvažnel. „Dobre teda, sľubujem, že nikdy neprehltnem... čo si vlastne prehltnať?“

Kate prevrátila oči. „Nechcem sa o tom zhovárať,“ prehodila vyháľbavo.

„A čo s tým bude teraz,“ doberal si ju naoko zhrozene, „keď sa ti nepodarilo...“

„Nechcem sa o tom zhovárať,“ zahriakla ho.

Mali sa však o čom rozprávať. Kate napríklad túžila Reynymu poukazovať celú farmu a musela sa ho opýtať, či nevie niečo o tom veľkom prekvapení, čo pre nich chystá pán Benedikt. Ubehol presne rok odvtedy, čo všetci štyria prešli náročnými testami a zverili im dôležitú misiu – misiu, akú by zvládli iba

tie najnadanejšie deti. A na výročie ich prvého stretnutia sa mali všetci zísť u pána Benedikta v Kamennom meste. *Mám pre vás pripravené prekvapenie, ktoré všetkých isto poteší*, napísal im v jednom liste. *Prekvapenie, ktoré síce prislabo vyjadruje moju vďaku a nekonečnú náklonnosť k vám, no aj tak sa mi zdá najvhodnejšie...* V liste sa ďalej písalo, ako veľmi si cení ich mimoriadne schopnosti a ako sa teší, že sa všetci opäť stretnú. Kate list rýchlo preletela a niekam založila, Reyny si ho prečítal niekoľko ráz a vedel ho odrecitovať spamäti.

„Naučil si sa ho naspamäť?“ čudovala sa Kate, keď ho viedla po rebríku do senníka. „Začínaš byť ako Pelendrek.“

„Tomu by stačilo, keby si ho prečítal raz,“ odvetil Reyny. Bola to pravda, ale povedal to len preto, aby jej náhodou nedocvaklo, že sa naučil naspamäť všetky listy, čo dostal za tých šesť mesiacov. Nielen tie od pána Benedikta, ale aj Katine stručné odkazy; trocha nudné, ale podrobné Pelendrekove opisy a Anamariinu pochybnú poéziu. Anti mu básničky posielala s čímkoľvek, čo ju zaujalo, kým hľadala známky – či už to bol gombík, chumáč prachu, alebo útržok papiera. Reyny sa trocha hanbil za to, ako veľmi lipol na každom slove od ostatných, hoci ani raz nenapísali, že im chýba.

„Keď už spomíname Pelendreka,“ ozvala sa Kate a vytiahla Reynyho cez padacie dvierka, „vieš o ňom niečo? Spomínal, že si píšete viac ako my dvaja. Vraj mu na rozdiel od iných kamarátov aj odpisuješ na otázky. Asi celkom nechápe, v akej som situácii. A sme v senníku!“

Reyny sa poobzeral. Vyzeralo to tu presne ako v každom inom senníku – hoci doteraz ich videl iba na obrázkoch a vo filmoch. Kate naň však bola ktovieprečo hrdá, takže rýchlo

uznanlivo prikývol. „Čomu Pelendrek nerozumie? Akej tvojej situácii?“

„Nuž,“ Kate sa nadýchla a otvorila široké dvere s výhľadom na ohradu, „mala som veľa práce. Musela som chodiť do školy a aj pomáhať na farme. Mlineste je často na nejakej misii a vtedy sa o všetko starám ja.“

Reyny vedel, že je to naozaj tak. Mlineste bol Katin otec aj tajný agent. Donedávna o tom nikto netušil. Dokonca ani Kate. Bola ešte dieťa, keď Mlinesta počas misie chytili, obrali o spomienky a už ho nevrátili. Keďže jej mama bola mŕtva a všetci si mysleli, že ju otec opustil, putovala do sirotinca, odkiaľ neskôr utiekla do cirkusu. Mlinestovi sa neskôr podarilo uniknúť z pazúrov väzňateľov a začal pracovať pre pána Benedikta. Až keď ich pán Benedikt pred rokom zoznámil, obaja sa dozvedeli pravdu.

„Farma za tie roky schátrala,“ vravela Kate. „Mala som toľko práce, že som sa nezastavila, aký bol deň dlhý a noc krátka! Niežeby mi to prekážalo. No pre mňa je ťažké sadnúť si na zadok a napísať poriadny list. Pelendrekovi by to mohlo dôjsť, nie?“

„Asi hej,“ uznal Reyny a podišiel k dverám. Kate práve vytiahla čosi z vedierka, teraz už malo aj vrchnák, a vložila si to do úst. Bola to akási píšťalka. A opäť siahla do vedierka.

„No na listoch je najhoršie,“ pokračovala s píšťalkou v ústach a pritom si na ruku nťahovala hrubú koženú rukavicu, „že vláda číta všetku moju poštu. Som predsa dcéra tajného agenta. Musia sa ubezpečiť, že neprehrádzam nijaké tajomstvá. Nepáči sa mi ani to, ako ututľali našu misiu. Po tom, čo sme dokázali, sme mali byť slávni. Ale že nemôžem ani posielat súkromné listy najlepším priateľom? To je neslýchané!“

Akoby to chcela zdôrazniť, nadula líca a silno fúkla do pís-talky, ktorá zahvzdala, ako keď sa v čajníku varí voda.

„Je to to, čo si myslím?“ opýtal sa Reyny.

„Asi,“ odvetila Kate. „Zvyčajne sa nemýliš. Nie je podľa teba od Pelendreka nefér, keď ma obviňuje, že pri tom všetkom píšem primálo?“

Reyny sa rozhodol, že vyjde s pravdou von. „Musím priznať, že som sa cítil podobne, a nešlo iba o tvoje listy, ale o všetkých ostatných. Nikto z vás nenapísal nič... nič... Začínal som si myslieť, že som jediný, kto...“

Kate naňho úkosom pozrela. „Reynard Maldún! Nikdy by som si nebola pomyslela, že práve ty...“ pokrútila hlavou. „Nie každý má taký dar reči! Nevieš si predstaviť, ako ste mi chýbali. Chýbala mi aj Anti, a to je už čo povedať!“

Reyny sa uškrnul. Presne ako dúfal – bol tu len päť minút, a už mu bolo stokrát lepšie.

„Aha, tu je!“ Kate zdvihla ruku do výšky a o sekundu sa vo vzduchu pred nimi zjavili pazúry a kopa peria. Reyny odskočil. Sokol sa zniesol rovno na Katinu koženú rukavicu, ktorá jej siahala takmer po lakeť, a premeriaval si ich. „Reyny, toto je Veli.“

„Veli?“

„Skratka pre Veličenstvo. Jej celé meno je Jej Veličenstvo Kráľovná, lebo je kráľovná vtáctva.“

„Aha,“ prisvedčil Reyny. „Jasné, kráľovná vtáctva.“

„Nedívaj sa tak na mňa! Je to pekné meno, či sa ti páči, alebo nie. Však, Veli?“ Kate dala sokolovi kúsok mäsa z vre-cúška, ktoré nosila vo vedierku, a potom Reynyho vyzvala, aby ho pohladkal po perí. Nervózne poslúchol. „Mlineste mi ju da-

roval na narodeniny – musela som mu to ustavične naznačovať a mesiac ho prosiť – a odvtedy ju cvičím. Je veľmi šikovná.“ Kate stišla hlas, akoby ich Veli, ktorá sa už vznášala sto metrov nad nimi, mohla počuť. „A medzi nami, to dravé vtáky nezvyknú byť, ale to jej nepoviem.“

Reyny sa díval, ako sokol krúži ponad farmu. To bolo pre Kate typické – ukázať mu niečo neslýchané, a potom sa tváriť, akoby nemal dôvod byť v šoku. „Myslel som si, že ak chceš mať sokola, potrebuješ povolenie a niekoľkoročné školenie.“

„To je pravda.“ Kate skryla koženú rukavicu do vedierka. „Všetko som to však stihla ešte v cirkuse. Jeden z cvičiteľov bol sokoliar a ukázal mi, ako na to. Naučil ma toho veľa... ale o tom potom.“ Netrpezlivo mávla rukou. „Povedz mi niečo o Pelendrekovi. Písal ti v poslednom čase?“

Reyny vytiahol z vrečka kôpku poskladaných papierov. „Pred niekoľkými dňami mi poslal toto. Je to svedectvo o našej misii... pre budúce generácie, teda ak ju vôbec niekedy odtajnia. Vraj ti to mám ukázať. Chce poznať náš názor.“

„Napísal o všetkom, čo sa nám prihodilo? Ako nejaký dobrodružný príbeh?“

„Také niečo.“ Reyny rozložil papiere a podal ich Kate, ktorá si sadla na seno a začala čítať. Pelendrek poslal päť hárkov papiera – päť hárkov popísaných drobným písmom, a dokonca obojstranne! Už len nadpis bol takmer taký dlhý ako jeden Katin list.

Osobné svedectvo: Ako Benediktova tajomná spoločnosť porazila hrozný prístroj menom šepkár na vymazávanie spomienok (a spolu s ním jeho vynálezcu Nechpada

Oponu, dávno stratené a tajomnou spoločnosťou znovuobjavené dvojča pána Nicholasa Benedikta, podľa ktorého je pomenovaná tajomná spoločnosť)

„Prepánajána!“ vyhrkla Kate.

„Názov?“

Kate prikývla a čítala ďalej.

V prípade, že vy, ctení čitatelia, neviete o hroznom pláne pána Oponu stať sa mocným vládcom celého sveta pomocou šepkára, ktorý vie zasahovať do ľudských myslí, dozviete sa o tom z tohto zápisu.

Na začiatku stálo založenie Benediktovej tajomnej spoločnosti. Prostredníctvom série testov sa zistilo, že George Pelendrek Washington (autor zápisu), Reynard Maldún (dnes už celým menom Reynard Maldún Perumal, keďže bol nedávno adoptovaný), Kate Wedrólová a Anamarie Antikontrová sú dostatočne nadaní na to, aby prenikli do Vzdelávacieho inštitútu pre veľmi osvietených (V.I.V.O.) ako tajní agenti pána Benedikta. V spomínanom inštitúte deti odhalili viacero hrozivých skutočností. Potom znefunkčnili šepkára, no pánovi Oponovi a jeho najbližším spolupracovníkom – takzvaným vedúcim – sa podarilo uniknúť. Vidím, že som sa už ocitol na konci. Dovoľte teda, aby som sa vrátil k úvodu spomínaných udalostí...

Takto to pokračovalo aj na ďalších stranách. Pelendrek ustavične predbiehal, vracal sa späť a točil sa v kruhu v úsilí čo najvernejšie opísať ich dobrodružstvo. Jeden celý odsek naprí-

klad venoval pôvodu slova „vystrašený“, ďalší zvláštnemu pocitu osamelosti, aký má človek na ostrovoch (v protiklade k polostrovom), a ešte ďalší úvahám o krutých trestoch na školách. Keď Kate dorazila na druhú stranu, viditeľne zvesila plecia, nalistovala poslednú vetu na poslednej strane a prečítala ju: *a toto je koniec zápisu*. Potom pozrela na Reynyho. „Je to celé... také?“

„Žiaľ, je.“

„Ako mohol z toho najvzrušujúcejšieho a najnebezpečnejšieho zážitku vo svojom živote spraviť takú...“

„Nudu?“ nadhodil Reyny.

Kate sa s chichotom zvalila do sena. „Neviem sa ho dočkať!“

„Nepodpichuj ho priveľmi. Len pomaly opúšťa svoju ulitu a je ešte stále veľmi citlivý.“

„Najskôr ho objímam, až potom sa doňho pustím,“ sľúbila Kate.

Reyny sa zhrbil. Katino objatie bude Pelendreka bolieť ešte viac ako podpichovanie.

„Nuž, stačilo vylihovania,“ vyhlásila Kate, hoci ležala len asi tri sekundy, a vyskočila na nohy. „Nepovieš nič na moje vedierko?“

„Chcel som,“ odvetil Reyny. „Vidím na ňom nejaké zmeny.“

Kate mu všetko rýchlo poukazovala. Nový vrchnák sa otváral ľahko, ale zatváral bezpečne, takže sa jej veci nerozsýpali ako predtým. Dovnútra Kate pripevnila zopár vrecúšok, ktoré sa zatvárali prackami, šnúrkami a zipsami. Všetko malo svoje miesto. Na dne vedierka pod tým všetkým ležalo ako vždy lano.